

dveře do ložnice. Svléknul si tričko a kalhoty, aby se přitulil ke své ženě. Ležela na boku, a tak ji objal kolem ramen a těsně se přitiskl k tělu nevykazujícím jedinou známku opětování doteků. Hluboce spala, oddychovala pravidelně a Jak se s každým jejím nádechem cítil osamělejším, až se stal tím nejosamělejším člověkem v celém vesmíru a propadal se hlouběji a hlouběji. Tak moc si přál, aby ho jeho žena utěšila, přijala jej do svého teplého objetí, a to navzdory nenaplněnému slibu včasného příchodu. Ani kluky nevezal na zmrzlinu, sakra. Nyní však strašně potřeboval její náklonnost a lásku, již mu nemohla dát, jelikož usnula vyčerpáním, utahaná péčí o jejich děti, péčí, kterou jim on dnes nevěnoval. Nemůže jí vyčíst nic, ani pomlku mezi slovy, prostě to posral, ale to nemění nic na skutečnosti, že by teď hrozně moc potřeboval, aby se probírala, otočila se na něj a vroucně ho objala. To se ovšem nestane. A tak zůstává zmítaný nejistotou, jestli je dobrý, nebo zlý. Rád by se ujistil, že vše, co se stalo, byla hloupá náhoda a bezvýznamná epizoda, jenže ona spí.

Vstal tedy a šel si nalít vychlazenou vodu z lednice, aby následně seděl u kuchyňského stolu a přemýšlel, zda se půjde do koupelny věnovat masturbaci, nebo si pustí počítač. Dlouho zkoumal, po čem vlastně nyní nejvíc prahne, a s překvapením musel polohlasně konstatovat, že sex to není. Jistě, nejspíš by to přineslo úlevu a usnul by asi snáz, než kdyby pro sebe nevykonal vůbec nic, jenže současně cítil prázdnotu. Tak velkou a již dlouho nenaplněnou, že ho svou nezměrností nutila věnovat se jí podrobněji. Jemně odkrýval vrstvy svých tužeb a přání, až uviděl zcela zřejmou a holou pravdu. Potřeboval něhu a upřímný zájem. Pozorné ucho a otevřenou mysl. Sdílení doteků, jež mu však nemohla poskytnout jeho milovaná manželka, jelikož se jí nesměl svěřit s temnotou, jíž se téměř noc co

noc nechával prostoupit, jelikož i kdyby se rozkrájela, nemohla by mu poskytnout patřičnou dávku něhy. Navíc už je po půlnoci. Jeho žena, která rodině věnovala maximum, dávala se jí beze zbytku, teď zaslouženě odpočívala a on ji nechtěl rušit, ač po dotecích hluboce toužil.

Seděl, pil vodu a přemýšlel, jestli má jeho situace nějaké řešení. Vytáhl z kapsy telefon a projížděl seznam kontaktů. Lékaři, obchodníci, kolegové a kamarádi. Na jednom jméně se zastavil. Známa z mládí. Docela si spolu tehdy rozuměli. Neviděl ji dvanáct let, ale adrenalin v krvi jej popohnal k odvaze číslo vytočit. Šlo o momentální výpadek rozumu, nebo byl snad pořád takový? Jaký? Nezodpovědný, lehkomyšlný člověk, co v noci ruší lidem klidný spánek. Byl snad bez morálního kreditu? Nedostane-li se mu něčeho, co by si právě nyní přál, sáhne hned po jiném řešení, hlavně aby rychle ukojil svou touhu, a to bez ohledu na všechny a všechno kolem? Těžko říct.

Jen tři zazvonění a hovor vzala.

„Víš, kolik je hodin?“ zněla zcela bděle a pobaveně.

„Vím, proto ti volám, nikdo jiný takhle neponocuje.“

„A co bys potřeboval?“

„Mohl bych se u tebe na chvíli zastavit? Teď?“ poslední slovo nesměle špitl. Už když ho vyslovoval, tušil, že se s pochopením nesetká.

„Pročpak?“ protáhla poslední slabiku.

„No, asi bych si potřeboval pokecat. Víš, mám teď spoustu problémů, takový ty starosti, co se snadno rozpustí v pár skleničkách vína. Mám tu jedno archivní.“

Perličky smíchu se mu zapichovaly pod kůži jako nečekaný letní déšť. Takže to opravdu nevyjde. Musí si pogratulovat k odvaze, či spíš možná troufalosti.